
interurbán

(Rádiófonikus jellemvázlatok)

DEÁK FERENC

Személyek:

Telefonosnő	Katona
Öreg hölgy	Apa
Legény	Anya
Szakács	Iván
Id. Szakács	Lilla
Detky	Lehoczky
Detkyné	Kláics
Lány	Dr. Tenzsera
	Vidor

A postán 10—15 ember várja a maga sorát, távolsági telefonbeszélgetés miatt vannak itt mindnyájan. Beszélgetés, néha rövid kacaj, méltatlankodás stb.

TELEFONOSNŐ: Zágráb 882-001, a hatosba... (Kattanás)

ÖREG HÖLGY: Nem lehet semmit hallani... Hova mondta, kedvesem?

TELEFONOSNŐ: A hatosba tessék... (Jelzés) Igen... (Fennhangon) Ki várja Baját?

LEGÉNY: Én. A... nővérem...

TELEFONOSNŐ: Nem jelentkezik.

LEGÉNY: Lehetne talán később?... Megvárnám.

TELEFONOSNŐ: Bejelentsem?

LEGÉNY: Ha lehetne... nyolcra... Talán hazaérkezik akkorra.

TELEFONOSNŐ: Jegyezve... (Jelzés) Igen, Dubrovnik... az enyém. Dubrovnik 22-417, a kettesbe...

A Telefonosnő tovább manipulál, de a harmadik hangtérbe távolodik, előtérbe kerül Szakács és Lehoczky beszélgetése.

- SZAKÁCS:** Könnyű azt mondani, hogy ne gondoljak rá, de ember: ő mégiscsak az apám... És az ő helyében nekem se lenne olyan egyszerű dönteni ebben a dologban...
- LEHOCZKY:** Te... igazán nem akartalak megsérteni...
- SZAKÁCS:** Nem, nem sértettél meg, egyszerűen csak azt akartam mondani, hogy az apámról van szó, és hát kimondom: bánt is miatta a lelkiismeret. Volt köztünk valamikor egy kis zrí, aztán fogtam a sátorfámat... szóval azóta nem is találkoztunk.
- LEHOCZKY:** Ideges vagy, mi?
- SZAKÁCS:** Ideges? Hát olyasvalami... A fene egye meg, a cigarettám is elfogyott...
- LEHOCZKY:** Parancsolj.
- SZAKÁCS:** Köszönöm... igazán...
- LEHOCZKY:** Szót se érdemel. Nem is tudtam, hogy nem élsz az öreggeddel.
- SZAKÁCS:** Te, én megsürgetem. Nincs idegem itt ácsorogni...
- LEHOCZKY:** Fenét se ér az... Az egyik fülén be, a másikon ki...
- SZAKÁCS:** Mégis az apámról van szó...
- LEHOCZKY:** Na, meggyújtod?
- SZAKÁCS:** Ó... persze... gyufám sincs...
- LEHOCZKY:** Van nekem. *(Gyufát gyújt)* Tessék.
- SZAKÁCS:** Kösz... Phú, de hülyén érzem magam!
- LEHOCZKY:** És... mondd: jó munkahelyed van.
- SZAKÁCS:** Ja... á... persze. Mondtam. Persze. Rendes emberek, ez a fontos. Nem?
- LEHOCZKY:** Hát a család?
- SZAKÁCS:** Nem is mondd: te biztosan valami üzleti ügyben vagy itt.
- LEHOCZKY:** Olyasvalami. Milánót várom... Egy kicsit nehezen kapja az ember ilyenkor...
- SZAKÁCS:** Ez a kedvezményes tarifa miatt van. Este hét után...
- LEHOCZKY:** De hisz már több mint négy éve megszüntették ezt a kedvezményt.
- SZAKÁCS:** Ó, meg hát... persze. Csak, gondolom, az emberek megszokták.
- DETKY:** Elnézést... megkértem... Nem hallották véletlenül, hívták-e Düsseldorfot?
- LEHOCZKY:** Ki?
- DETKY:** Gondolom, a telefonosnő kiabálta-e...
- SZAKÁCS:** Állandóan kiabál... Mit tudom én, ki mindenkit hív, csak engem még...
- TELEFONOSNŐ:** Kanizsa! Kanizsa a tízesbe!
- SZAKÁCS:** Na megvan... megyek...
- DETKY:** A fene egye meg ezt a forgalmat.
- LEHOCZKY:** Mért nem jelentkezik? Maga hívta?
- DETKY:** Az én hívásom, csakhogy nekik kell jelenteni, ha

megvan a vonal. Irtó ki vagyok... Mit szól hozzá, mennyibe kerül majd nekem ez a Düsseldorf?
 LEHOCZKY: Ha bőbeszédű, akkor sokba.
 DETKY: Csak kettőt-hármat káromkodok majd, és kész...
 LEHOCZKY: Begyakorolta?
 DETKY: Be, az istenfáját!!! Be én!
 LEHOCZKY: Kérdezze meg a telefonosnőt, neki tudnia kell, mennyi egy háromperces egység, gondolom: mennyibe kerül.
 DETKY: Három perc? Három perc? Az, uram, egy vagyon! Én három másodperc alatt végzek.
 LEHOCZKY: Távirati stílusban, mi?

Az utolsó szavaknál a mikrofon átsétál a várakozók egy másik csoportjához. Valahonnan a harmadik hangtérből beazul a transzistoros készülékből.

LILLA: Kérlek, ne idegesíts azzal a sztaniolla!
 IVÁN: Nem sztaniol.
 LILLA: Kérlek! Tartsd magad távol tőlem!
 IVÁN: De azért maradjak lőtávolságban, nemdebár?!
 LILLA: Irtó érdekel, mi marad ebből a magabiztosságból és...
 IVÁN: ...és cinizmusból.
 LILLA: Igen, cinizmusból — ha befáradunk a fülkébe.
 IVÁN: Biztosítalak: elég sok megmarad belőle.
 LILLA: Szűnj meg! Mindenki minket figyel. Mit akarsz? Megint botrányt?!!!
 IVÁN: Figyelnek, mi? Ezek a szájtató öszvérek?!! Csak füleljenek! Van is mit hallaniuk! (Tűzbe jön) Csak hegyeztétek a számárfüleiteket! Egy szép, de tébolyult lánnyal nagyon izgalmas lehet társalogni. Szó eshet esetleg mindenféle intim dologról! Hegyeztétek csak a fületeket!
 LILLA: Iván! Kérlek...
 IVÁN: (üvölt) Mert szeretitek az intim dolgokat kifülelni... Hű, milyen élvezetes is az: más ügyeibe beférközni! Csak el ne élvezzen valaki, ez mégiscsak nyilvános hely!
 LILLA: Kérlek... kérlek... ne...
 TELEFONOSNŐ: Ha részeg, menjen haza, itt ne üvöltözzön! Nem lehet dolgozni. Szemtelenység! Mindenféle szemét nép beszemtelenkedik ide, kérem! Halló... igen... Milánó a nyolcasba! (Kattanás) A fene egye meg... minden nap bevág valami...

A mikrofon most egy harmadik csoportot vesz célba. A beazul hangosabb.

ANYA: Nem vagyok babonás, de Mariskának igazán nem kellett volna előre megvenni azt a rengeteg kelengyét...
 APA: Mi abban a rossz? Légy szíves, anya, mondd meg: mi abban a rossz?

ANYA: Mert nem szokás, na.
 APA: Olyan vagy, mint egy huhogó...
 ANYA: De Károly, az istenért!
 APA: Ne haragudj, de te valóban annyi balsejtelemmel veszed körül ezt a dolgot, hogy már nem ismerek rád.
 ANYA: Balsejtelem? Anyai aggodás, Károly. Hogy tévesztheted össze a kettőt?
 APA: Ez a te aggodásod elég... elég terhes néha.
 ANYA: Hogy érted ezt?
 APA: Nem megfelelő hely ez, hogy erről beszéljünk. Különben is most már tárgytalan az egész.
 ANYA: Amikor nekem ilyen szavakat vágnak a fejemhez, akkor a körülmények lényegtelenek... Kérlek, légy valamivel világosabb.
 APA: Mondtam, hogy tárgytalan...
 ANYA: Akkor mi a fézkes fenéért hoztad fel?
 APA: Mert kijött belőlem.
 ANYA: És épp most.
 TELEFONOSNŐ: Belgrád, a Népfront utcai szülészeti... Ki kérte a szülészeti?
 APA: Én... mi...
 TELEFONOSNŐ: A hármasba tessék. *(Kattanás)*
 DETKY: Elnézést, kisasszony, én Düsseldorfot várom, saját hívásomra. Már több mint egy negyed óra...
 TELEFONOSNŐ: Sürgeti?
 DETKY: A feleségem...
 TELEFONOSNŐ: Tegye sürgősre?
 DETKY: Nagyon megdrágítaná?
 TELEFONOSNŐ: *(jelzés)* Halló... Szabadka 51-709, a négyesbe!
 SZAKÁCS: *(magánkívül)* A fene egye meg, mint a hülye várom a vonalamat, aztán kiderül, hogy nem az én felem van a drót másik végén! Legyen szíves...
 TELEFONOSNŐ: Egy kis türelmet, utánanézek...
 SZAKÁCS: De jobban, mint az előbb...
 DETKY: Ha lehet, akkor mégse.
 TELEFONOSNŐ: *(hívja a központot)* Mi volt azzal a Kanizsával?
 DETKY: Mondja meg, ha lehet, hogy nekem...
 TELEFONOSNŐ: *(Szakácshoz)* Ki a maga fele ott Kanizsán?
 SZAKÁCS: Szakács István. Idősebb Szakács István.
 TELEFONOSNŐ: Menjen vissza a tízesbe, majd kapcsolom. Mi is volt magával?
 DETKY: Semmi. Mégiscsak kivárom. Ne tegye sürgősre. Nagyon megdrágítaná.
 TELEFONOSNŐ: Hát mit gondolt... *(Jelzés)* Igen... Bratislava az egyes számú fülkébe!
 LÁNY: *(futva érkezett)* Elkéstem?
 TELEFONOSNŐ: Mire?
 LÁNY: Fél nyolcra volt... Versec.
 TELEFONOSNŐ: Megvolt, de a fél azt mondta, várni fog.
 LÁNY: Akkor... nagyon kérem... legyen szíves még egyszer...

TELEFONOSNŐ: Foglaljon helyet, majd szólítom. *(Jelzés)* Igen... Düsseldorf a hetesbe!
 DETKY: A kettesbe?
 TELEFONOSNŐ: Hetesbe! HÉT! Hetes... *(Jelzés)* Igen... Ki várja Bécs-et?
 IVÁN: Mi ketten.
 TELEFONOSNŐ: A tizenhét évesbe... csak nehogy kárt tegyen a kagylóban! *(Jelzés)* Halló!... Versec a kilencesbe!

Változik a környezet: a mikrofon kihallgatja a beszélgetéseket. Elsőnek a Lány társalgását követjük.

LÁNY: Halló!...

A telefonosnők manipulációja hallatszik.

KATONA: Halló!...
 LÁNY: Halló! Te vagy az, aranyosom?
 KATONA: Én!
 LÁNY: Duzzogsz?
 KATONA: Hol vagy te?
 LÁNY: Duzzogsz...
 KATONA: Nem, csak kérem: hol vagy, miért késel?
 LÁNY: Megállt az óráim... nem húztam fel, és...
 KATONA: Mást is kitalálhattál volna. Valami valószínűbbet.
 LÁNY: Te... nem hiszel nekem?
 KATONA: Csak azt mondom: mást is kitalálhattál volna...
 LÁNY: *(boldul veri a készülék villóját)* Semmit nem hallok... valami baja van...
 KATONA: Nincs semmi baja, csak hallgass ide!
 LÁNY: Most már jobb valamivel. Na mondd csak: miről is beszélgettünk?
 KATONA: Arról, hogy mennyire szeretsz.
 LÁNY: Amikor itthon voltál, nem viselkedtél ilyen ócskán.
 KATONA: Egálban voltunk. Most meg rettegek, hogy miattad elkések a laktanyából... A fene egyen meg, kis céda!
 LÁNY: *(sír)*
 KATONA: Mit csinálsz?
 LÁNY: *(erőlteti a szipogást, hogy amaz jobban hallja)*
 KATONA: Sírsz? Te sírsz?
 LÁNY: *(tettetett sírással)* Épp most akartam megmondani...
 KATONA: Mit?
 LÁNY: Örömhír... de te csak nekem futsz, lehordasz... én meg...
 KATONA: Na... ne izélj! Nem akartalak megsérteni. Tudod, milyen nehéz angyalbőrt viselni. Az embert minden apróság kihozza a sodrából. Na, ne keseregj már, cicuskám! *(Csend)* Hallasz? Hallasz, cicuskám? Hallasz?...

A mikrofon átmegegy a 7. fülkébe.

DETKY: ...Könnyű a békát a vízbe ugrasztani!

DETKYNÉ: De értsd meg, ez egy vis maior...

DETKY: Amikor neked kifogásod van, az mindig vis maior!

DETKYNÉ: Különbözik meg: szégyelld magad, ha nem tudsz néhány napig...

DETKY: Miért szégyelljem magam?

DETKYNÉ: ...ha nem tudod magad feltalálni néhány napra...

DETKY: Már három hete! Ez nem néhány nap!

DETKYNÉ: Rendben van. Mondd meg, mit akarsz te tulajdonképpen!

DETKY: Ha lehetne: a nyakadra tekerni ezt a drótot, és kiszorítani belőled a szuszt!

DETKYNÉ: Fenyegetőzöl meg gorombáskodsz?

DETKY: Igen, kérlek alázattal.

DETKYNÉ: (nevet) Legalább nem csinálod modortalanul. Na, ki vele!

DETKY: Ide figyelj! Misuka egyre rosszabbul van, Klárrika naphosszat sír, tejen és kenyéren élünk. De Misuka bánt a legjobban... az ő helyzete.

DETKYNÉ: Mit mondanak az orvosok?

DETKY: Mit mondanak, mit mondanak... Hogy kérdezhetsz ilyet, te jó isten!

DETKYNÉ: Hát még a gyerekem egészsége után se érdeklődhetek?

DETKY: Egy anya ilyenkor már repülne hazafelé, az istenit a gumifejednek, te meg jólnevelten ÉRDEKLŐDSZ!!!

DETKYNÉ: Ha most itt hagyom ezt a munkahelyet, egy életen át nem találok hasonlót. Hát nem jobb mindnyájunknak, ha legalább egyikünk jól keres?

DETKY: És mi az, amivel te most ott foglalkozol, madame?

DETKYNÉ: Magánvállalkozás. Ezt így nem lehet...

DETKY: Mit nem lehet?!!!

DETKYNÉ: Én így nem tudok beszélni, ha te mindig közbevágasz!

DETKY: Miféle hangok azok ott nálad?

DETKYNÉ: A váróteremből szűrődnek be... Mit gyanakodsz már megint? Így sohase értünk szót, hallod-e, Detky!?

DETKY: Akkor ide figyelj! A lehető leggyorsabban küldj pénzt!

DETKYNÉ: Most megsértődöttél.

DETKY: Pénzt küldj! Érted? Misukát el kell vinni egy másik szanatóriumba.

DETKYNÉ: Csak azt nem értem, miért vagy olyan ingerlékeny. Mi a rossz abban, ha én meg akarom tartani a munkahelyemet?

DETKY: Tartsd meg! De küldj pénzt! Érted? Vegyél ki a bankból, aztán a lehető leggyorsabban postázd haza!

DETKYNÉ: Aaaa... És Klárrika miért bőg mindig?

DETKY: Klárrika nem bőg, hanem sír! És most nem róla beszélgetünk, hanem azt mondtam: ott maradt nálad a bankbetétkönyv, azon van a két esztendő alatt megtakarított pénzem...

DETKYNÉ: Ez most mi akar lenni?

DETKY: Te, ide figyelj! Ha te nekem még egyszer csak egyetlen...

A mikrofon átmege a 3. fülkébe.

Dr. TENZSERA: Már harmadszor mondom, asszonyom, az előkészületeket elvégeztük, a menyé állandó orvosi felügyelet alatt van...

ANYA: Csak hogy a Mariska igen szenzibilis teremtés, néha egy kicsit hisztizik is. Amíg idehaza voltak, én nagyon gondját viseltem...

APA: Kérlek, add már ide, a fene egye meg, én is sze...

ANYA: Hallgass!... Ja, és azt akartam mondani: Mariska igen nehéz körülmények között élt, mielőtt hozzánk...

Dr. TENZSERA: De kérem, most nem foglalkozunk örökléstanal, a lényeg elmondtam...

ANYA: Az imént azt tetszett mondani, ott van a fiam is.

Dr. TENZSERA: Igen, itt van valahol a folyosón. Elég sok bajunk volt vele, egyszerűen nem akar tágítani, csak őgyeleg itt le-fel...

ANYA: Jaj, nagyon aggódok miatta...

Dr. TENZSERA: Hát ne aggódjon! Nem ő szül, hanem a menyé.

ANYA: Tudom, tudom, de mégiscsak a fiam, aztán ő, szegénykém, elég ügyetlen is, és az idegeivel is van valami baj...

APA: De most már aztán elég! Add ide! Halló, én a Mariska apósa vagyok, biztosítani szeretném, kedves doktornő: teljesen megbízunk magában, azt a tökfilkót meg dobják ki az utcára, küldjék el egy kocsmába... á, fenét, az még arra se képes... jójcekát...

ANYA: Várj, még én akarok valamit! Halló, halló!... Ó, nagyon kedves, hogy nem tette le... Ha lehetne... gondolom, ha nem esne nagyon nehezükre, meg ha ott van valahol a közelben Viktor, a fiam, szeretnék váltani vele egypár szót.

Dr. TENZSERA: Hát... majd megpróbáljuk, bár ide nem szabad idegeneknek bemászni.

ANYA: Nem fog mászkálni, csak egy-két szóra kérném. Ugyan, kedves doktornő, maga is bizonyosan anya...

Dr. TENZSERA: Nem... még nem vagyok, és a beszélgetésünk egyre inkább meggyőz róla, hogy ne is legyek! Na, várjon egy kicsit!...

APA: Mi az?

ANYA: Nagyon aranyos: elment a Vikiért.

APA: Csak azt akarom tőled megkérdezni: nem gondolod, hogy túlságosan igénybe vesszük annak az asszonynak az idejét meg az idegeit?

ANYA: A számlát mi fizetjük. Ami pedig a beszélgetést illeti, ez neki kötelessége is.

APA: Én belátható időn belül veled ide nem fogok jönni...

ANYA: Ez az. Ennyire érdekel téged a családod. A hímek

mind ilyenek. Viki kivételével. Az a gyerek megbetegszik ott, igazán nagyon...

APA:

Töketlen majom!

ANYA:

Hogy beszélsz a saját gyerekedről, te szentségtörő, te?

APA:

Az már nagyon kicsit az enyém. Hallod-e, te vén sátrafa, eddig csak hallgattam a sületlenségeidet, de most...

Az utolsó szavaknál távolodik a hang, bejön a 10. fülke hangtere.

ID. SZAKÁCS: Ha lennél olyan kedves és elmondanád: miért ragaszkodsz te olyan veszettül ahhoz, hogy műtetre menjek... na, ez érdekel engem.

SZAKÁCS: Hogy lehetsz ilyen bizalmatlan, apám? Ragaszkodom a sebészeti beavatkozáshoz, mert hallottam, hogy az ilyen betegséget remek eredménnyel...

ID. SZAKÁCS: Milyen betegséget?

SZAKÁCS: Hát amilyen a tied.

ID. SZAKÁCS: De hát milyen az enyém?

SZAKÁCS: Ugyan, apám, hát az, amiről írtál nekem, amiről most beszélsz nekem...

ID. SZAKÁCS: Az, amiről beszélek neked?

SZAKÁCS: Az egyik sebész ismerősömtől hallottam, hogy igazán remek eredményeket érnek el, még akkor is, ha a dolog már idült állapotban...

ID. SZAKÁCS: Az enyém idült állapotban van.

SZAKÁCS: Nahát, szóval az a fontos, hogy minél előbb szedd össze a bátorságodat, és vágj neki!

ID. SZAKÁCS: Valami mást is akartál te nekem mondani, nem?

SZAKÁCS: Én? Nem... nem is tudom...

ID. SZAKÁCS: Nekem állandóan az az érzésem, hogy valami mást is akarsz mondani vagy kérdezni.

SZAKÁCS: Lehet, de én sehogy se tudok...

ID. SZAKÁCS: Nem ártana, ha hazajönnél. Rendezni kellene itt egyet-mást a telekkönyvi hivatalban...

SZAKÁCS: Megvan! Épp ezt akartam kérdezni! Ha nem vagyok tolakodó: mi lesz azzal a törökkanizsai telekkel? A nagyapáméra gondolok...

ID. SZAKÁCS: Lám, lám, csak ráhibáztam: mégiscsak akartál te valamit tőlem, te ócska fráter!

SZAKÁCS: De apám!

ID. SZAKÁCS: És még valamit: nincs rákom. Szegedről tegnap megérkezett a rostelemzés eredménye, minden a legnagyobb rendben van.

SZAKÁCS: De hisz te mondtad, te írtad nekem...

ID. SZAKÁCS: Az lehet, hogy én egy közönséges hipochonder vagyok, de te egy nem közönséges ócska fráter vagy, érted? És az a te sebész barátod...

SZAKÁCS: Hát minden szavamat kétségbe vonod?

ID. SZAKÁCS: Nem. Nem mind. Csak kérdeztem: mi van azzal a te sebész barátoddal?

SZAKÁCS: Lakié a neve.
 ID. SZAKÁCS: Kollégád volt?
 SZAKÁCS: Hogy gondolod?
 ID. SZAKÁCS: Tudod te nagyon jól: hogy gondolom.
 SZAKÁCS: Hát... igen. Együtt voltunk...
 ID. SZAKÁCS: Mondd ki végig — mit szégyenlősködsz? —, együtt voltunk: *együtt voltunk Požarevacon*. Ő is szigorítottban volt?
 SZAKÁCS: Igen.
 ID. SZAKÁCS: Na most ide figyelj! Holnap hazajössz, és mindenről részletesen számot adsz. Értem?
 SZAKÁCS: Értem, apám.
 ID. SZAKÁCS: Engem felette érdekel, mi történt a volt családdal. A feleségeddel, két fiaddal, lányoddal... érdekel...

Az utolsó szavaknál távolodik a hang. A mikrofon átmegy a 8. fülkébe.

KLÁICS: Ajánlom: várjuk meg holnap De Negri mérnököt; azt ígérte, délután háromig megérkezik. Akkor mégiscsak pontosabban tudunk tájékozódni, legalábbis...
 LEHOCZKY: Hát De Negri nincs ott veled?
 KLÁICS: Tegnap reggel elutazott Torinóba, hogy tárgyaljon Orlandival. Tudod, hogy szó volt egy ilyen...
 LEHOCZKY: A mennykő üssön bele, nagyon el fog húzódni a dolog. Aztán a vám meg a többi formáság.
 KLÁICS: Ha előre megszervezitek, ha itt, ezek az emberek tudják legalább egy hónappal előbb, hogy jövünk, akkor semmi baj. De ne haragudj, így nem lehet üzletelni.
 LEHOCZKY: Te, azt az Olivetti gépet nehogy elfelejtsétek!
 KLÁICS: Jó isten, de hisz te Ascotát írtál, nem Olivettit!
 LEHOCZKY: Ne haragudj, teljesen ki vagyok készülve, már azt se tudom, mit beszélek. Persze, hogy Ascota—171. Úgy elmegyek szabadságra, ha ti visszajöttök... elmegyek valami dzsungelbe, embert látni se akarok. Több mint egy hete, hogy eljöttem otthonról... Most, ha befejezem veled, felhívom Editkét; azt se tudom, mi van a gyerekekkel.
 KLÁICS: Te, tegyél meg nekem valamit!
 LEHOCZKY: Nagyon szívesen.
 KLÁICS: Mikor mégy vissza?
 LEHOCZKY: Az éjjeli gyorssal.
 KLÁICS: Mielőtt hazautaznál, menj fel Kaporhoz, a szarajevói dohánygyár ügynökéhez... a sógorom...
 LEHOCZKY: Ismerem.
 KLÁICS: Mondd meg neki: azt üzenem, hogy a portékát nem viszem, meg hogy kiszállok a buliból. Csak ennyit mondj neki, de ne telefonon, hanem... Tudod, hol lakik?
 LEHOCZKY: Épp ezt akartam kérdezni...

KLÁICS: Párizsi kommün utca 33, a második emeleten. Feljegyzed?

LEHOCZKY: Megjegyeztem.

KLÁICS: Mondd meg neki, hogy nem kockáztathatok semmit...

LEHOCZKY: Te, ne haragudj, hogy közbevágok. Mi a fene ez?

KLÁICS: Egy hülye tranzakció... ha simán megy, tizenkét milliót hoz a házhoz... de én nem akarok kockáztatni.

LEHOCZKY: És miért nem hívod te fel telefonon?

KLÁICS: Az ilyet nem lehet telefonon...

LEHOCZKY: Jó, rendben van, el fogok menni... és...

KLÁICS: Mondd meg, ha nehezedre esik...

LEHOCZKY: Nem esik nehezemre... Na jó... akkor a legjobbakat...

KLÁICS: Mit hozzak a kicsiknek?

LEHOCZKY: Ne hozz semmit!

KLÁICS: Te valamiért megsértődöttél... Hát ide figyelj, én csak szívességre kértelek, te pedig azonnal valami alvilági dologra gondolsz. Meg kell magyaráznom, öregfiú, nem teheted le a kagylót csak úgy...

Az utolsó mondatnál kimegy ez a hang, bejön a 18. fülkében folyó beszélgetés.

VIDOR: Már harmadszor mondom előlről, és ti nem akarjátok megérteni...

IVÁN: Az lehet, hogy gyengeelméjű vagyok, de ilyet, azt hiszem, még Einstein is nehezen kapiskálna... Ez az ócskaság itt...

LILLA: Megöllek!

IVÁN: Ez az ócska tragacs itt mellettem nagyon félti a bőrét. Hát majd én kikészítem csersav nélkül!

VIDOR: Ti ott veszekedtek?

IVÁN: Dehogy! Ólélgetem, mert olyan bátor és eszményi! Na gyérünk, még egyszer előlről, hogy valamivel tisztább legyen előttem ez a pokol!

VIDOR: Akarod, hogy belúzzem?

IVÁN: Azt akarom, hogy kinyögj egy épkezláb mondatot! A pénzemért ennyit megérdemlek. Vagy nem?

VIDOR: Hát jó... elmondom még egyszer. Azt tudni méltóztatod, hogy az ezüstöt szerencsésen átvittük Romániába.

IVÁN: Az én ezüstömet...

LILLA: Ti megőrültetek! Ha valaki lehallgatja a beszél...

IVÁN: Csukd be a csőröd, huzat van!

VIDOR: Temesváron várt bennünket Lilla... De hisz ezt ő is elmondhatja.

IVÁN: Mondd el te!

VIDOR: Három napig jártuk a falvakat, és összeszedtünk tizenkét kiló hajtat. Azt Déván, ahogyan előre megbeszél-tük, beraktuk a belső és a külső gumik közé. Érthető?

IVÁN: Elképesztően világos vagy végre!
VIDOR: Három kilométerrel a határ előtt a jobb első gumi kilyukadt. A haj a szó szoros értelmében megpörkölt, dött, tetejében a megolvadt gumi teljesen használhatatlanná tette. Leszedtük a többi gumit is: a helyzet alig volt valamivel különb.

IVÁN: Mennyi maradt?
VIDOR: Úgy... nem egész öt kiló. Ezt Déván az ülésekbe varrtuk... és Magyarország felé indultunk, mert itt már nagyon figyeltek bennünket... Magyarországon...

IVÁN: Ugord át!
VIDOR: Mit?
IVÁN: Ugord át Magyarországot!
VIDOR: Nem volt benzinünk, se pénzünk...
IVÁN: Bécsben vagy?
VIDOR: Igen, de...
IVÁN: Akkor azt mondd el, mi történt ott!
VIDOR: Képtelen vagyok tovább... két napja egy falatot sem ettem, értsd meg! Küldj nekem pénzt, vagy...
IVÁN: Mi lett azzal a nem egész 5 kiló portékával?
VIDOR: Itt van nálam.
IVÁN: Miért nem vitted oda, ahova mondtam?
VIDOR: Már harmadszor mondom, hogy elvittem, az isten... Hát ennyire hülye állat vagy? Hát ennyire nem tudod megérteni, amit mondok? ... Mit akarsz még?
IVÁN: Te itt nekem ne citerálj az idegeimen, mert kiváglak!
LILLA: Hagyjátok abba, én nem akarok a rendőrséggel piroskesztyűzni!
IVÁN: *(kinyitja hirtelen az ajtót, dulakodás)* Kifelé, te halálmadár, te ócskaság!

Dulakodás, a váróteremben meglepetés, tiltakozás, méltatlankodás.

TELEFONOSNŐ: Tessék azonnal távozni! Rendőrt hívatok!
IVÁN: Lassan a testtel, nem fejeztem még be! *(Becsukja a fülke ajtaját)* Halló! Halló!
TELEFONOSNŐ: *(a kagylóból)* Tessék elhagyni a fülkét, bontom a vonalat!
VIDOR: Mi történik ott?
IVÁN: Kisasszony, kérem, szeretném nyugodtan befejezni ezt a beszélgetést, az az ócska nőszemély...
TELEFONOSNŐ: Kérem, tessék elhagyni a fülkét, nem érdekel... bontom!
VIDOR: ÉHES VAGYOK! ÉRTSD MEG! KÜLDJ PÉNZT!!!
IVÁN: De, kisasszony, kérem, nem hallja? Az öcsém éhen hal, ha most megszakitja...
TELEFONOSNŐ: Nem érdekel, tessék elhagyni a...
IVÁN: Bécs kellős közepén éhen hal egy ember, mert maga itt bürokratáskodik! Halló, Vidor, hallasz még?

TELEFONOSNŐ: Hát rendőrt kell hívnom... (Kattanás)
 IVÁN: Vidor! Vidor!
 VIDOR: Éhes vagyok, most már könyörgök, küldj...
 IVÁN: Add el a haját!
 VIDOR: (már majdnem sírva) Nem jó!
 IVÁN: Mi a baja?
 VIDOR: Rövid.
 IVÁN: Csak rövid?
 VIDOR: Meg piszkos, meg kevert, meg... éhes vagyok...
 IVÁN: Semmenyiért sem lehet eladni?
 VIDOR: Egész nap gyalogolok, sehol senki nem akarja...
 IVÁN: Miért nem válogatod ki?
 VIDOR: Húsz-huszonöt centis mind! A hosszabb haj tönkrement a gumiban... mondtam már! Mondtam már háromszor!

Az utolsó szavaknál vonalkeveredés: valami kivehetetlen német beszéd, pattogás, közben a fülke is változik. Ismét a 9. fülkében vagyunk.

KATONA: ...akkor szombaton kimenőt kérek, és bevárlak...
 LÁNY: Hacsak bírok, megyek.
 KATONA: Hát nem az előbb beszéltük meg, hogy mindenképpen jössz?
 LÁNY: Azt mondtam: hacsak bírok, megyek...
 KATONA: Ne keseríts el: megbeszéltük.
 LÁNY: Aranyom, nem mondom, hogy nem megyek, azt mondom: hacsak...
 KATONA: Látni akarlak... és... Látszik már?
 LÁNY: Bolondom. Hogy látszana? Háromhónapos csak...
 KATONA: De mozog.
 LÁNY: Nem... semmi se látszik, nem is mozog. Ugyan, aranyoskám, miket beszélsz összevissza!
 KATONA: Akkor olyan vagy, mint voltál is, mi?
 LÁNY: Kívülről olyan.
 KATONA: Hát persze...
 LÁNY: Akkor: sokszor puszil...
 KATONA: Maradj még egy kicsit, most már úgyis jócskán késve érek vissza a laktanyába... Az őrsvezetővel előjegyeztetek szobát a szállodában...
 LÁNY: Nem mennek hozzád épp akkor a tieid?
 KATONA: Nem. Nem írták.
 LÁNY: Kényelmetlen lenne... tudod...
 KATONA: De hisz úgyis a családba kerülsz, nem?
 LÁNY: Hát... persze...
 KATONA: Azt hiszem, jó lenne azonnal írnom haza, bejelenteni a nagy hirt... Csak... És mikor lehetne megcsinálni a... az esküvőt? Hazaengednének, azt hiszem. Biztosan hazaengednének...
 LÁNY: Ne siessük el... azt hiszem... de hát ezt majd megbeszéljük vasárnap.

KATONA: Miért vasárnap? Az előbb mondtad, hogy szombaton jössz, aztán meg vasárnap...

LÁNY: Egy kicsit összezavarodtam. *(Kopogtatnak az ajtón, a Lány most kifelé beszél)* Megyek, megyek. Várj egy kicsit...

KATONA: Mi az?

LÁNY: Nem tudom... Valami nincs rendben a telefonnal... Hát akkor puszillak. Sokszor. Legyél jó! Még majd jelentkezek.

KATONA: Biztosan?

LÁNY: Persze hogy biztosan...

KATONA: Nem lesz alvás az éjjel...

LÁNY: Puszi, puszi. Szevasz.

KATONA: Nem lehetne még egy...

A Lány letette a kagylót. Kinyílik a fülke ajtaja. Váróterem zaja.

LÁNY: *(fúj)* Annyit kellett hazudnom, hogy már azt se tudom, lány vagyok-e vagy fiú. Na gyerünk! Ő fizette! Hozzad megyünk?

Ismét váltás. 7. fülke.

DETKYNÉ: ...Nem gondolod, hogy egy kicsit borsos ára lesz ennek a mi telefonos veszekedésünknek?

DETKY: Csak azt akarom, hogy köntörfalazás nélkül válaszolj a kérdésemre, aztán leteszem, és mehetsz a feneketlen fenébe!

DETKYNÉ: Mi vagy te? Nyomozó?

DETKY: Hova tetted a pénzt?

DETKYNÉ: Miféle pénzt?

DETKY: A bankbetétkönyv...

DETKYNÉ: Darálsz, darálsz...

DETKY: Évekig gürcöltem, mint egy marha...

DETKYNÉ: Mert marha vagy, az is voltál, az is leszel örök életben!

DETKY: **HOL A PÉNZ!!!**

DETKYNÉ: A pénz egy részét magaddal vitted, amikor hazautaztál, a többi engem illet.

DETKY: Tudod, mi illet téged? Akasztófa!

DETKYNÉ: Nagyon érdekel, hol a pénz?

DETKY: Aránylag!

DETKYNÉ: Itt van kint a posta előtt.

DETKY: **MIIIIT?**

DETKYNÉ: Azt mondtam: itt van a posta előtt.

DETKY: Te teljesen megtévelyedtél!

DETKYNÉ: Megmondhatom a nevét is, ha akarod!

DETKY: Te, ide figyelj! Mindennek van határa...

DETKYNÉ: Figyelj: **PONTIAC TEMPEST...** *(Csend)*

DETKY: Kocsit vettél?

DETKYNÉ: Vennem kellett!
DETKY: A... munkához szükséges...
DETKYNÉ: Szükséges.
DETKY: (sír) Misuka... Misukám...
DETKYNÉ: Ha befut az első nagyobb pénz, küldök.
DETKY: ... Klárikám... Misukám...
DETKYNÉ: Ne bőgj már! Mondom, hogy ha befut az első pénz...

Detky elejti a kagylót, és sír. Detkyné hangja csak távoli nyikorgás. Aztán kattanas, az is megszűnik, csak a férfi sír halkán, egyre távolodva. A következő jelenet a 3. fülkéből.

ANYA: És sehogy se lehet megtalálni?
Dr. TENZSERA: Nézze, én nem futkoshatok most az épületben, nekem nem ez a dolgom!
ANYA: Talán rosszul lett, maga mégiscsak orvos...
Dr. TENZSERA: Sajnos, az vagyok, de nőgyógyász! Asszonyom, én...
APA: Hát meddig kínozkod még, te anyaoszlán?
ANYA: Ha még egyszer megnézné... Lehet, hogy a vécében...
Dr. TENZSERA: Nem nézem!
ANYA: (sír) ... És még az ő keze hozza a világra a kis életeket... De nagyon kérem, én, egy anya kéri...
Dr. TENZSERA: Ne kérjen, hanem fáradjon haza, minden rendben lesz!
ANYA: Maga engem ne küldjön sehova! Jogom van érdeklődni a menyem egészségi állapotáról!
Dr. TENZSERA: De nem a menyé érdekli magát, hanem a fia...
ANYA: Hát ha már ott van...
Dr. TENZSERA: Nincs itt!!!
ANYA: De hisz maga mondta, hogy ott volt egész nap...
Dr. TENZSERA: Itt volt, de most nincs! Kérem, van még valami óhaja?
ANYA: Ha netán visszajönne, mondja meg neki...
Dr. TENZSERA: ... hogy aggódik érte.
ANYA: Mondja meg neki, hogy vigyázzon magára, és pihenjen egy kicsit! És egyáltalán, nem tudom, miért nem maradt itthon az a két kölyök, itt is van szülészet... én például otthon szül...
Dr. TENZSERA: Azt majd elmondja máskor és másvalakinek...
ANYA: Nem felejt el, ugye, nem felejt el?...
Dr. TENZSERA: Amíg élek, nem felejttem el.
APA: (idegesen kapkod, kagyló koccanása) Add ide... Na...
Nagyon kedves volt, doktornő. Jóccakát. (Lecsapja a kagylót)
ANYA: Tudod, mi vagy te? Egy vadállat vagy, fiacskám! Egy vidéki, szürke, kopott erkölcsű rongy!
APA: Na, kifelé!
ANYA: Ezt még megmondom neked itt bent, hogy ne hallja az egész világ: nagyon-nagyon megbántam, hogy valaha

is szóba álltam veled. Egy életet töltöttem a te közép-szerű társaságodban. Nincs szavam, hogy...

APA:

Kifelé!

ANYA:

Nincs szavam, hogy...

APA:

Dehogy nincs. Na, megyünk már?

ANYA:

Én maradok. Nem akarom, hogy veled lássanak távozni. Egy ilyen vén lacibetyárral... egy szadista őrüttel...

APA:

Akkor csak ücsörögj, bár ez nem az otthoni illemhely... Majd küldök zsebkendőket... Te csak bögj nyugodtan! Az ne zavarjon, ha itt valaki netán telefonbeszélgetést folytatna, esetleg segíthetsz is neki... mert te aztán tudsz! A cechet én fizetem. Alászol-gája.

Kinyílik az ajtó, odakint már nincs láрма, egy-két ember beszélget.

APA:

Mennyit fizetünk, kisasszony? Belgrád volt...

TELEFONOSNŐ: Egy pillanat... *(Hívja a központot)* Mennyi volt ez a Belgrád?... Igen... huszonnégy perc... rendben...

ÖREG HÖLGY: Zágráb kész... Egy kicsit soká ültem a vonalon... de tudja, kedveském, nagyon megérte. A húgomnak ajándékoztam a Robbit, hallani akartam a hangját, mielőtt elmegyek... különben nem adtam volna én oda a Robbit, de megyek holnap a lányomékhöz Ausztráliába... Csak a Robbi most nem akarta hallatni a hangját... pedig Antónia, a húgom odatette a füléhez a kagylót, de Robbi nem ismerte fel a hangomat... Ugye, nagyon sokat torzít a telefon? Végre is az előbb elkezdett morogni, jaj, de drága volt, biztosan idegesítette már az egész, de hát én hallani akartam a hangját, mielőtt elu...

LEGÉNY

Várjam én még Baját?

TELEFONOSNŐ: Ahogy akarja, én tizig itt vagyok, akkor jön a váltás...

LEGÉNY:

Várok még... hátha sikerül.

VÉGE